

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 674/2021
24.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Манчев адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, Града Београда, којег заступа Градско правобранилаштво Града Београда са седиштем у Београду и Градске Општине Врачар, коју заступа Општинско правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1504/18 од 20.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1504/18 од 20.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1580/17 од 23.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев у односу на тужену Републику Србију и утврђено да је тужилац искључиви власник пословног простора површине 51 м², евиденцијски број посебног дела 1 у приземљу у улици ... број ... у ..., на катастарској парцели ... из листа непокретности ... КО Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац у односу на тужени Град Београд и тужену Градску Општину Врачар тражио да се утврди да је искључиви власник пословног простора површине 51 м², евиденцијски број посебног дела 1 у приземљу у улици ... број ... у ..., на катастарској парцели ... из листа непокретности ... КО Ставом трећим изреке, обавезана је тужена Република Србија да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 313.600,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом Граду Београду трошкове парничног поступка у износу од 141.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој Градској Општини Врачар трошкове парничног поступка

у износу од 141.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1504/18 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене Републике Србије и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1580/17 од 23.10.2017. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена Република Србија да на име трошкова другостепеног поступка исплати тужиоцу износ од 31.500,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова другостепеног поступка исплати туженом Граду Београду и туженој Градској Општини Врачар износ од по 31.500,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене Републике Србије за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене Републике Србије није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије да је изрека другостепене пресуде противречна разлозима, односно да нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а они који су дати су нејасни или непотпуни, указује се на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана која није законски разлог за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Тужена Република Србија је ревизију изјавила и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, али је то учинила паушално, без навођења процесних одредби које другостепени суд није применио или је неправилно применио.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је уговором о купопродаји Ов. .../... од 07.03.2005. године, закљученим са стечајним дужником „Славија банка“ а.д. купио пословни простор површине 51 м² у улици ... број ... у Уговор је закључен након јавног надметања, спроведеног на основу решења Трговинског суда у Београду Ст 8271/01 од 29.11.2004. године којим је одређена продаја означеног пословног простора у власништву стечајног дужника. Тужилац је исплатио излицитирану цену и ступио у посед купљеног пословног простора у који га је увела Агенција за санацију и стечај банака. Предметни простор био је уписан у земљишне књиге – ЗКУЛ ... КО ..., као локал број 1 од више просторија површине 51 м², десно од улаза куће број ... у улици ... у ... на парцели ... (земљишно-књижно тело II) у друштвеној својини, а као његов корисник уписана је Стамбена задруга „Стандард“ у стечају. Овај упис извршен је током 1980. године, у поступку обнове земљишних књига, на основу решења Секретаријата за комуналне, грађевинске и стамбене послове Општине Врачар од 29.06.1978. године којим је одобрена употреба стамбено-пословне зграде на углу улица и, чији је инвеститор била наведена Стамбена задруга. У катастру непокретности – лист непокретности ... КО ..., спорни пословни простор уписан је као

непокретност у задружној својини, власништво Стамбене задруге „Стандард“ у стечају. У поступку оснивања катастра непокретности за КО ... – излагања на јавни увид података премера за парцелу ..., није рађен записник о излагању већ је извршен пренос података из земљишних књига и при том учињена грешка у погледу уписа облика својине, тако што је уписано да је непокретност у задружној, уместо друштвеној својини. Поступак стечаја стамбене задруге „Стандард“ из Београда закључен је решењем Привредног суда у Београду Ст 12/79 од 30.09.1994. године, након обавештења стечајног управника да Стамбена задруга нема поверилаца, покретне или непокретне имовине ни потраживања из којих би се подмирили трошкови поступка стечаја. Тужилац је 12.03.2015. године поднео захтев за упис права својине на спорном локалу. Поводом тог захтева наложено му је да достави доказ о правном континуитету – исправе које представљају правни основ стицања права својине од Стамбене задруге „Стандард“ у стечају до „Славија банке“ а.д. у стечају.

Нижестепени судови су, на основу тако утврђеног чињеничног стања, о пасивној легитимацији тужених одлучивали на основу члана 148. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији („Службени лист СФРЈ“ број 84/89 и „Службени лист СРЈ“ број 37/93), чије одредбе је применио и Привредни суд у Београду када је донео решење Ст 12/79 од 30.09.1994. године о закључењу стечајног поступка Стамбене задруге „Стандард“ из Београда.

Наведену одредбу судови су цитирали у тексту измењеном чланом 28. Закона о изменама и допунама Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији („Службени лист СРЈ“ број 28/96) који је ступио на снагу 29.06.1996. године (по закључењу поступка стечаја означене Стамбене задруге). До извршене измене, том одредбом било је прописано да ако после исплате поверилаца преостану нераспоређена друштвена средства, она се предају законом одређеном органу друштвено – политичке заједнице на чијој територији је седиште дужника, а ако се ради о непокретности друштвено-политичкој заједници на чијој се територији налази та непокретност, односно одговарајућем задружном савету, ако су преостала нераспоређена средства у задружној својини или власнику ако преостану средства у приватној својини.

Међутим, без обзира на то, по становишту Врховног касационог суда тужена Република Србија је пасивно легитимисана у овом спору. Пасивна легитимација тужене произилази из чињенице да је тужилац право својине на спорном пословном простору стекао у поступку стечаја „Славија банке“ а.д. на јавној продаји коју је спровео стечајни управник – Агенција за осигурање депозита, санацију, стечај и ликвидацију банака, излажући лицитацији предметну непокретност као имовину у власништву стечајног дужника. У таквој ситуацији, мора се пружити заштита праву својине тужиоца, као савесног купца који је спорну непокретност купио у уверењу да је иста власништво продавца – стечајног дужника, јер су је продавали органи тужене државе – стечајни суд и стечајни управник.

У том контексту, нису од значаја наводи ревизије о погрешној примени материјалног права изражени тврдњом ревидента да су пасивно легитимисани тужени Град Београд и Градска Општина Врачар на чијој територији се предметни пословни простор налази. Исти значај има и тврдња тужене Републике Србије да је спорна непокретност у катастру непокретности уписана као задружна својина и да суд није био овлашћен да утврђује грешку у упису облика својине уколико иста није исправљена у одговарајућем поступку. С тим у вези указује се да је орган надлежан за

одржавање катастра непокретности по службеној дужности покренуо поступак за исправку погрешног уписа.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови тужиоца за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни. Због тога је захтев тужиоца за накнаду тих трошкова одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић